

ἡ χάριν ἐπιδείξεως γενομένη· διότι ὁ ἀγαθοεργὸς ἄνθρωπος, ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου φαινόμενος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, φέρει βάλσαμον διὰ τὰς πληγὰς των, παρηγορίαν διὰ τὴν λύπην των, καὶ γλυκεῖαν ἐλπίδα διὰ τὴν ἀπελπισίαν των· ἡ δὲ δόξα ἣτις τὸν περικυκλεῖ, εἶναι τόσον ἀγνή, ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ του, καὶ οὐχὶ ὡς ἅπασαι αἱ τοῦ κόσμου δόξαι μαμλυσμένη εἰς τὸ αἶμα καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων. Ἐάν δὲ ἡ ἱστορία δὲν ἀφιερώνει εἰς τὸ ὄνομά του μίαν τῶν ὥραίων τῆς σελίδων, τοῦλάχιστον ἡ μνήμη του φέρεται θρησκευτικῶς διὰ παραδόσεων ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διότι ὁ πατήρ, μετὰ σεβασμοῦ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ τέκνα του, φέρει αὐτὸν ὡς παράδειγμα, ἐνῷ ὁ προπάτωρ ὅστις τὸν ἐγνώρισε, χύνει ἐν δάκρυ κατανύξεως καὶ θυμωσμοῦ εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀνθρώποι, μετ' εὐγνωμοσύνης δάτε ἓνα χαριετισμὸν εἰς τὸν ἀγαθοεργόν, ἀποκαλυφθῆτε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν διάδοσίν του, καὶ προθύμως ρίπτοντες ἄνθη πρὸ αὐτοῦ ἀσπασθῆτε τὰ ἔχνη του, διότι ἅπασαι αἱ τῆς ζωῆς του στιγμῆ, ἀφιερώθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὰ διὰ ἰδιαιτέρων του στερήσεων ἀποκτηθέντα χρημάτα, ἐδᾶπανήθησαν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν.

Α. Ι. Σ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ.— Ὁ περιώνυμος ἰατρός Call ὑπῆγε ποτὲ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ φρενοκομείου τῆς Βισέτρης χάριν περιεργείας. Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν πάσχοντα ὁδηγόν του τὸν ἤρώτησε, « Διὰ τί, φίλε μου, σὲ ἔφεραν εἰς τὸ φρενοκομεῖον; Ἐνῷ σὲ θεωροῦν πάντες ὡς τρελὸν ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω ἐπὶ τοῦ κρανίου σου οὐδὲν τοιοῦτον σημεῖον. « Μὴν ἀπορῆτε, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ τρελλός, μὴ εὐρίσκων τὰ σημεῖα τῆς ἀσθενείας μου ἐπὶ τοῦ κρανίου μου, διότι ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀντεκατέστησε τὴν πρώτην ἣν ἀπώλεσα ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΙΔΑΡΟΤΗΣ.— Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν ἦνε ἐν κακῷ θλίψεως νὰ προξενήσῃ τις ἱλαρὸν γέλωτα, δὲν εἶναι ὅμως καὶ σπάνιον. Ὁ Βολταῖρος φέρει ἐν παράδειγμα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Κυρία τις βλέπουσα μίαν τῶν θυγατέρων τῆς πνέουσαν τὰ λοίσθια, ἀνέκραξεν ὀδυρομένη. « Θεέ μου ἀφῆσόν μοι αὐτὴν καὶ πάρε τὰ ἄλλα μου τέκνα » Νέος τις ὅστις εἶχεν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τῆς θνησκούσης τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς, —Κυρία, ἠρώτησεν με σεβαρότητα, οἱ γαμβροὶ συμπεριλαμβάνονται μετὰ τῶν τέκνων; Ὁ τρόπος καὶ ἡ

στάσις του τοσοῦτον ἦσαν κωμικοί, ὥστε ἅπασα ἡ οἰκογένεια προεξαρχούσης τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀσθενοῦς ἐδόθησαν εἰς ἄπλετον γέλωτα.

ΣΚΕΨΙΣ.—Χαρτοπαίκτης τις ἀπολέσας τὴν κατάστασίν του ἅπασαν παίζων μετὰ τινὰ φίλον του τῷ εἶπε.—Πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς ἂν πρὶν ἢ γεννηθῶμεν, ἡ μήτηρ μου ἐπνίγετο καταπίνουσα τὴν ἰδικήν σου.

ΙΣΤΟΡΙΑ.—Κύριός τις παρεπονεῖτο ποτε ἐν τινι συναστροφῇ, ὡς μὴ λαβὼν τὸν καιρὸν νὰ σπουδάσῃ τὴν ἱστορίαν.—Παρηγορηθεῖτε, φίλε μου, τῷ ἀπήντησεν ἄλλος, διότι καὶ ἐγὼ οὐδὲν αὐτῆς γινώσκω καὶ ὅμως οὐδαμῶς περὶ τούτου φροντίζω, σκεπτόμενος ὅτι καὶ τὰ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἔτι συμβαίνοντα, ἔσονται ποτε ἱστορία.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΩ ΦΙΛΑΤΩ ΜΟΙ ΙΩΑΝΝΗ Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

(Εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.)

Βάλσαμον τοῦ πόνου χύνει ἐν δάκρυ.

(Ζηλῶντος).

Δακρύδρεκτον τὸ βλέμμα μου ὡς χθὲς ἦτον ἀκόμα,
Ὡς χθὲς ἀκόμη φίλτατε ἐστέναζον πικρῶς,
Καὶ τὰ θερμὰ μου δάκρυα ἐπόσιζον τὸ χῶμα,
Τὸ κρύπτον φίλον σῶμα
Τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς.

Ἐκπνέοντα τὸν ἔβλεπον μετὰ ψυχικὴν ὀδύνην,
Ἡδέως με ἠτένισε κ' ἐν δάκρυ φλογερόν,
Σιωπηλῶς ἐκύλισε 'ς τὴν νεκρικὴν του κλίνην,
Κ' εἰς ὕπνον με γαλήνην.
Ἀφῆθη τὸν ψυχρόν.

ὦ! τότε εἰς τὸ μέγεθος τοῦ ἄλγους μὴ ἀντέχων,
Ἐρρίφθην εἰς τὴν προσφιλεῖ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς,
Εἰς τὸ ἀσπᾶρον στῆθος μου, τὸ στῆθος τῆς συνέχων
Νὰ μὴ ριφθῇ προσέχων.
Σ' τὸ πτώμα τοῦ Πατρὸς...

Τὴν λύραν μου ἐκρέμασα εἰς δίδυμον ἰτέαν,
Καὶ τὰς χορδὰς τῆς ἔκτοτε προσψαύει ὁ ἀήρ·